

Teatrets d'Osona. Un projecte pensat des del territori i per al territori

Published by [Interacció](#) [1] on 14/10/2016 - 12:13 | Last modification: 16/03/2026 - 15:30

DEBAT 16

[Teatrets d'Osona](#) [2]

Sovint es considera que un dels grans obstacles amb què es troben les polítiques culturals en els petits municipis és la manca d'estructures tècniques professionals. Les dades ens confirmen que només el 37 % dels municipis petits (els de menys de 5.000 habitants) de la demarcació de Barcelona tenen un tècnic o tècnica de cultura en plantilla, tot i que dos terços d'aquests municipis disposen d'una regidoria que inclou la cultura entre les seves competències.

Aquest no és el cas dels ajuntaments dels municipis osonencs de Tona, Roda de Ter i Sant Hipòlit de Voltregà (amb una població mitjana de 5.860 habitants). Tot i que la majoria d'agents, públics, privats o del tercer sector estan d'acord a assenyalar que les dificultats econòmiques són el pitjor enemic de les polítiques culturals, l'apatia, el desconeixement o el desinterès en són els seus assassins silenciosos.

Sovint, una mica d'il·lusió, creativitat i ganes de fer les coses millor són ingredients suficients per poder tirar endavant projectes culturals, i tenir una estructura, per petita que sigui, facilita que les idees es puguin treballar i perfeccionar abans de ser sotmeses a l'acord polític.

Xavier Mingo, tècnic de cultura a l'Ajuntament de Tona i professional amb una llarga trajectòria de treball en temes culturals a municipis de tot Catalunya, considera que "els petits municipis es troben en un punt mort permanent". Segons el seu parer, "els suports externs no poden facilitar el seu desenvolupament per manca d'estructura tècnica i suports a la gestió i la dinamització. El finançament pot ser, *a priori*, una dificultat, però ho és en major mesura la manca de suport en la gestió de recursos".

Les bondats de la cooperació entre municipis en la prestació de serveis públics són sobradament conegudes pels lectors d'aquest portal, però mai no és sobrer recordar-ne algunes, expressades per Santi Martínez Illa en l'informe «[La cooperació municipal en matèria de cultura: realitats i perspectives en l'àmbit dels petits municipis](#) [3]» publicat el 2004:

"A hores d'ara, resulta difícil posar en dubte els arguments que empenyerien els municipis, i molt especialment els de menor dimensió, a establir estratègies de cooperació cultural. Entre aquests arguments es podrien esmentar:

assegurar una millor coherència entre l'organització de l'oferta cultural i el seu finançament i les pràctiques culturals de la població; repartir les càrregues i els recursos per garantir a les funcions culturals d'interès compartit un nivell qualitatiu i una atracció nova; concebre i gestionar nous projectes; afavorir l'emergència d'estratègies culturals territorials i de dispositius d'assessorament de projectes culturals innovadors, iniciats preferentment per joves; fer possible un millor repartiment territorial de les funcions de centralitat cultural, i el desenvolupament de les funcions de les institucions i serveis públics en benefici del conjunt de la població de l'espai comunitari."

L'any 2015, quan els tècnics de cultura dels tres pobles de la comarca d'Osona van apostar per unir esforços i crear 'Teatrets d'Osona', tenien la lliçó molt ben apresada. Mingo defineix el projecte com "la confluència de tres programacions de tres teatres municipals a la cerca de millorar la gestió, equilibrar l'oferta cultural territorial i augmentar la visibilitat de les programacions". La bona relació professional entre els tècnics de cultura dels tres municipis ha estat clau per construir 'Teatrets d'Osona'. Tots tres compartien un mateix diagnòstic sobre les dificultats que afrontaven en la gestió dels teatres municipals, i un d'ells va proposar unir esforços i cooperar.

La filosofia del treball cooperatiu no s'implanta en el territori d'un dia per l'altre, especialment en els ajuntaments més petits o en les administracions menys professionalitzades i dotades de recursos humans i econòmics (els consells comarcals o les diputacions petites). França, un país de referència en la matèria,^[1] fa més de 40 anys que regula la matèria i desenvolupa estructures de cooperació interadministrativa amb el suport explícit de l'Estat.

A casa nostra, tot i que el debat sobre la necessitat de repensar les fórmules de prestació de serveis públics en l'àmbit local és present en l'agenda pública, els marcs legals no incentiven la cooperació entre administracions i el tema no està entre les prioritats del govern central i els autonòmics. S'han fet avenços en matèries com la gestió de residus i serveis bàsics com la neteja o el transport públic, però la cultura no és precisament el sector més prolífic per a la cooperació intermunicipal. En aquest context, un projecte com el de 'Teatrets d'Osona' és fonamental, perquè contribueix a implantar una nova mentalitat i treballar més enllà de les fronteres municipals.

La profusió d'aquestes fórmules de treball és molt més alta en els territoris que han tingut bones experiències en aquest camp, com ho és la Catalunya interior. 'Teatrets d'Osona' no és ni molt menys la primera forma de cooperació d'aquesta comarca. Tona (el més gran dels tres municipis) té una forta tradició de serveis mancomunats: la [Mancomunitat La Plana](#) [4] presta serveis de recollida de residus, socials, de joventut, d'habitatge o desenvolupament local. Sant Hipòlit també presta alguns serveis de forma mancomunada amb les Masies de Voltregà, i Roda de Ter amb les Masies de Roda.

Però no tot són flors i violes en el món de la cooperació entre municipis. Implantar una nova forma de gestionar un bé públic implica nous reptes. Mingo ho resumeix així: "Els avantatges (de treballar de forma cooperativa) són multiplicadors i les experiències de treball i aprenentatge tenen molts beneficis. Evidentment, la cooperació aporta molt avantatges, però compta amb la dificultat dels calendaris: l'Administració pública està subjecta a un calendari que dificulta la creació de dinàmiques a llarg termini. No existeix cultura de consens que aparqui la conjuntura i abordi les prioritats de manera consensuada.

Unir esforços, construir una proposta supramunicipal i treballar de forma cooperativa no és només útil en termes d'eficiència i de gestió. A banda dels beneficis interns, també en podem trobar d'externs. En termes de màrqueting, crear una marca regional ajuda a augmentar la visibilitat dels teatres que formen 'Teatrets d'Osona', i de cara a buscar el suport d'administracions més grans com la Diputació de Barcelona o la Generalitat de Catalunya, trucar a la porta amb un projecte cooperatiu reporta més beneficis que fer-ho separatament.

El suport d'aquestes administracions ha estat fonamental per poder posar en marxa l'empresa. Enguany, la Generalitat ha aportat més de 15.000 €, i amb aquests recursos s'han pogut implementar processos de treball imprescindibles avui en dia, com els serveis de venda anticipada per internet, la comunicació a les xarxes socials o els processos d'avaluació de les programacions i de l'impacte econòmic i social del projecte. La Diputació de Barcelona, a través de l'Oficina de Difusió Cultural, també ha donat suport als Teatrets d'Osona (gairebé 4.000 €), i el Consell Comarcal no ha volgut deixar de participar-hi. El proper repte és trobar finançament privat interessat

a invertir en l'empresa.

[1] El 2013, França comptava amb 17.600 entitats de cooperació intermunicipal, incloent-hi les *communautés* i els *syndicats de comunes*.

Categories: Debat 2016

Categories: Interacció: debats

Categories: Activitats Interacció

Tags: governança cultural

Tags: desenvolupament territorial

Tags: arts i creació

Tags: petits municipis

- [5]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/news/2016/teatrets-osona>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <http://www.teatresosona.cat/>

[3] http://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/cooperacio_intermunicipal.pdf

[4] <https://www.mancoplana.cat/>

[5] <https://interaccio.diba.cat/node/6730>